

Slægt; og det er i Grunden den, der har seiret ved Valget den 20de September — som dese Lante med mig, skulde komme til at høre for vort Feilgreb. Derfor kom jeg til det Resultat, at noget Eftertryffeligt maatte der gjøres ligeoverfor saadanne Udtalelser som dem; der ere komne fra Landstthinget og Regjeringen. Jeg kan vel forstaa, at enkelte ærede Medlemmer ikke endnu ere komne saa vidt i deres Overveelse, at de klart indse, at hvad der her foreslaas, er en nødvendig Konsekvens af, hvad der allerede er flet; det kan jeg forstaa, men jeg føler mig da ogsaa overbevist om, at de nok ere Gang skulle komme saa vidt, at de sige i deres Hjerte: Vi gjorde et Feilgreb, den Gang vi stillede os, som vi gjorde, det være nu den 2den eller den 3die Mai. Den høitagtede Finansminister sagde endvidere, at det stod ikke skrevet i nogen Grundlovsparagraf, at Folkethinget skulde have nogen Fortrinsret (Ordføreren: Nei, en parlamentarisk Regjering!). — Det ærede Medlem har Ret; det var det Udtryk, Ministeren brugte, og det er senere blevet oversat ved „folkeligt Selvforsvar“. — Det er nu ganske sandt, at det staar der ikke skrevet Noget om i Grundlovens Paragrafer, ligesaa lidt som der staar skrevet i den hellige Skrift, som Læsesætning vel at mærke, at Sjælen er udbødelig (Udbødelse). Det staar der ikke, saavidt jeg veed (Latter). De ærede Medlemmer skulde afvente med at høre, hvad jeg vil sige, og ogsaa det ærede Medlem for Bornholm (Kosob), som har sin Latter tilrede, skulde vente, inden han giver sin Mening tilkjende (Rjær: Det forstaaer han sig ikke paa!). Min Nabo siger, at det forstaaer det ærede Medlem sig ikke paa; men det skal jeg ikke domme om. Jeg siger altsaa, at i den hellige Skrift staar det ikke udtalt som en Læsesætning, at Sjælen er udbødelig; men det staar paa alle dens Blade, og det er den Forudsætning, paa hvilken hele den hellige Skrift er bygget. Jeg vil haabe, at det ærede Medlem for Bornholm er saa filosofisk, at han kan forstaa dette. (Uro i Salen og paa Tilhørrerpladsen).

Formanden: Da jeg mærker, at der vistnok er Tilhørere i Aften paa Tilhørrerpladsen, som ikke ere bekendte med den Regel, der bør følges her, nemlig Raushed hos Tilhørerne, vil jeg bringe denne Regel i Erindring.

Th. Nielsen: Paa samme Maade forholdt det sig med den folkelige Selvforsvar. Der staar heller ikke skrevet Noget om denne i noget af Grundlovens Paragrafer; men det er dog hele Grundlovens Forudsætning, det er paa den Lante, at den frie Forsfatning hviler. Nu er det vel blevet udtalt: „Så, meget vel, men ved folkelig Selvforsvar“ forstaa vi, at hele Repræsentationen skal være i Overensstemmelse, og først naar det er Tilfældet, kan der være Tale om, at den høie Regjering skal være et nødtvungen Udtryk for Folke-

villien; men det staar klart for mig, at et Lokammerstyret kun kan arbejde paa en af to Maader. Enten maa begge Kamre udgaa fra det samme Valgerkors, saaledes som Tilfældet var med Femtejunigrundlovens Landstthing og Folkething, og da kan det ganske vist gaa; at de to Kamre stilles som ligeberettigede; men, hvor de to Kamre udgaa fra forskellige Valgerkors, er der kun een Mulighed for, at Maskineriet kan vedblive at gaa sin rolige Gang, og denne Mulighed er den, at det af Thingene, som vi kalde det første Kammer, indtages Madsen som Overhus. Naar det ikke vil finde sig i denne Stilling, altsaa finde sig i at indtage, hvad jeg vil kalde en dempende og modererende Stilling overfor de maatte altfor exalterede Gemytter, der til en eller anden Tid kunne vinde Overhaand — ja, saa gaar Maskineriet istaa, naar ikke, saaledes som det finder Sted i England og Preussen, Kronen kan udnævne en vis Mængde eller en ubegrændset Mængde nye Overhusmedlemmer. Men siger man: Det er jo imidlertid, som bekendt, Noget, der ikke kan ske hos os; og som Følge deraf kan heller ikke den Lante, at Landstthinget kun skulde være et Overhus, være rigtig. — Der til maa jeg bemærke: For det første have vi nu ikke set Regjeringen indtage en maglende Stilling mellem de to Thing, ei heller, at den har været et Udtryk for det andet Kammeres Villie; men den har staaet udelukkende paa Landstthingets Side. Vi maa derfor først se Regjeringen indtage en af de førstnævnte Stillinger, inden vi kunne vide, at de to Thing ikke kunne arbejde sammen; men jeg er rigtignok tilbøjelig til at tro, at de ikke kunne det; naar de skulle være ligeberettigede. Landstthinget, mine Herrer, kan imidlertid ogsaa opløses, og kan end ikke Kronen yderligere udnævne flere nye kongevalgte Medlemmer, saa vide vi jo dog, at der er tolv kongevalgte Medlemmer, og det er ikke rimeligt, at naar Landstthinget opløses, de tolv kongevalgte da ville blive valgte paany. (Stemme: De vælges paa Livstid!). Så, jeg hører meget godt, at de Herrer bagved sige, at det er paa Livstid, men, mine Herrer, det kunne De jo nok vide, at det veed jeg saavel som De, men De maa vel ogsaa mindes, at en af de midlertidige Bestemmelser i Grundloven siger, at de Medlemmers Valg, der ere valgte paa 12 Aar, blive uanfægtet af en Opløsning, og da er det en forveft Slutning, at de andre kongevalgte Valg ikke er uanfægtet af en Opløsning; ellers vilde der jo trods Opløsning, blive tilbage et lille Landstthing paa 12 Medlemmer, der ikke var opløst. Skulde alt dette imidlertid ikke slaa til, saa, siger jeg, er det paa Lide at begynde en Grundlovsstramp, og saa vil den ogsaa ufeilbarlig komme, thi — det maa jeg gjentagne ligeoverfor de Herrer der bagved, som synes at have saa stor Lust til at afbryde mig — i Længden vil ingen Regjering, intet Mindretal kunne staa ligeoverfor et bestemt Fler-